

PREBUĎ
MONŠTRUM

TRILÓGIA NESPÚTANÝ CHAOS

PATRICK
NESS

PREBUĎ
MONŠTRUM

Patrick Ness
je autorom týchto kníh:

NESPŮTANÝ CHAOS

Počúvaj nôž

Nájdí odpoveď

Prebuď monštrum

Ďalšie knihy od autora:

Sedem minút po polnoci

My ostatní tu len tak žijeme

Niečo viac

Najdlhší deň Adama T.

NESPÚTANÝ CHAOS 3

PREBUĎ MONŠTRUM

PATRICK
NESS

slovaart

Text © 2010, 2013 Patrick Ness
Translation © Ivana Cingelová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

Published by arrangement with Michelle Kass Associates Ltd, London

ISBN 978-80-556-3913-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Patrick Ness – Chaos Walking Trilogy, Book 3: Monsters of Men,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books Ltd, London 2014,
preložila Ivana Cingelová.
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

Pre Denise Johnstone-Burt

Kto je v bunkri?
Kto je v bunkri?

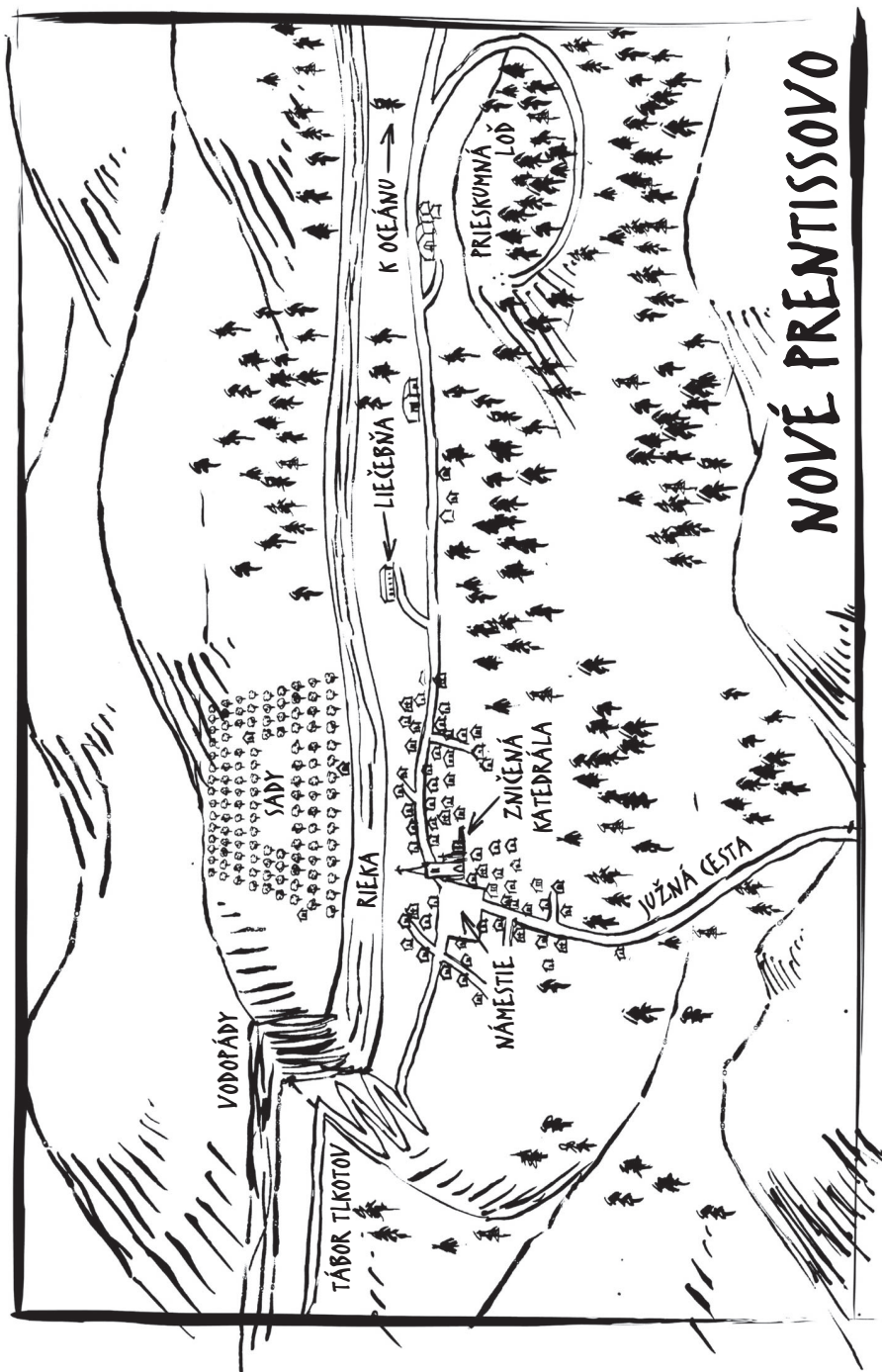
Ženy a deti ako prvé
a deti ako prvé
a deti

Idem sa urehotať na smrť

Premáham sa, idem z toho puknúť

Radiohead, *Idioteque*

NOVÉ PRÉNTISSOVO

K OCEÁNU →

PRIESKUMNÁ LOD

← LIEČEBNÁ

SADY

RIEKA

NÁMESTIE

ZNIČENÁ KATEDRÁLA

JUŽNÁ CESTA

VODOPÁDY

TÁBOR TLKOTOV

„VOJNA,“ LESKNÚ SA STAROSTOVI Prentissovi oči.
„Konečne.“

„Sklapnite,“ zavrčím. „Žiadne *konečne*. Nechce ju nikto okrem *vás*.“

„Tak či onak,“ otočí sa ku mne s úsmevom. „Je to tu.“

A jasné, že už rozmýšľam, či som tým, že som ho rozviazal, aby mohol vyraziť do boja, nespravil najhoršiu chybu svojho života...

Ale nie...

Nie, lebo Viola vďaka tomu ostane v bezpečí. Musel som to spraviť, aby *ostala v bezpečí*.

A v bezpečí aj ostane, aj keby som ho mal kvôli tomu zabiť.

A tak so starostom stojíme pri zapadajúcom slnku na troskách katedrály a hľadíme krížom cez námestie, dole pred nami sa cikakovým kopcom blíži armáda tlkotov a z ich bojového rohu vychádza trúbenie, čo by vás mohlo rozorvať na dvoje...

A do mesta za nami mieri armáda Odpovede majsterky Coyleovej a vyhadzuje do vzduchu všetko, čo jej stojí v ceste, *bum! Bum! BUM!*

A z juhu sa v rýchlej formácii blížia prví vojaci zo starostovej armády na čele s pánom Hammarom, prichádzajú k nám po námestí po nové rozkazy...

A ľudia z Nového Prentissova bežia ozlomkrky všetkými smermi...

A prieskumná loď nových osadníkov pristáva na kopci niekde kúsok od majsterky Coyleovej, na najhoršom mieste, čo si mohla vybrať...

A Davy Prentiss leží mŕtvy na troskách pod nami, zastrelil ho jeho vlastný otec, zastrelil ho muž, ktorého som zrovna oslobodil...

A Viola...

Moja Viola...

Trieli v sedle rovno doprostred toho všetkého, nedokáže sa s polámanými členkami ani len postaviť...

Áno, pomyslím si.

Je to tu.

Blíži sa koniec.

Koniec všetkého.

„Och, áno, Todd,“ pošúcha si starosta dlane. „Och, áno, presne tak.“

A znova vysloví to slovo, vysloví ho, akoby sa mu splnili všetky prania.

„Vojna.“

ZÁČINA
SA TO

DVE BITKY

{TODD}

„ZAÚTOČÍME NA TLKOTOV PRIAMO!“ kričí starosta na mužov, mieriac svoj šum každému rovno do hlavy.

Dokonca aj do mojej.

„Dorazia na spodok cesty,“ vraví, „ale ďalej neurobia ani krok!“

Pohľadím Angharrad pod sebou po boku. O necelé dve minúty sme už sedeli na Morpethovi a Angharrad, ktorí pribehli spoza zničenej katedrály. Sotva sme prekročili ešte stále nehybné telá mužov, čo mi pomáhali pri pokuse zosadiť starostu, a vyšvihli sa do sediel, armáda pred nami už naberala nepravidelný tvar.

Síce nie celá, možno taká menšia polka, zvyšok sa však stále tiahol po južnej ceste ku kopcu s priesmykom, po ceste, na ktorej sa bitka *mala* odohrávať.

(Chlapec-Žriebä?) premýšľa Angharrad a cítim, ako jej v tele stúpa nervozita. Je skoro na smrť vystrašená.

Ja tiež.

„PRIPRAVIŤ BATALIÓNY!“ zreve starosta a pán Hammar a meškajúci pán Tate a pán O'Hare a pán Morgan okamžite zasalutujú a vojaci sa začnú stavať do správnych formácií, hemžia sa jeden cez druhého a stavajú sa na miesta tak rýchlo, že ma z toho skoro až bolia oči.

„Ja viem,“ povie starosta. „Nádhera, nemyslíš?“

Namierim naňho pušku, pušku, čo som vzal Davymu. „Nezabudnite, na čom sme sa dohodli,“ pripomeniem. „Viole sa nič nestane a nebudete ma ovládať šumom. Urobte to a ostaneťe nažive. *Jedine preto som vás pustil.*“

Zablysne sa mu v očiach. „Uvedomuješ si, že v tom prípade ma nemôžeš spustiť z očí,“ povie, „že ma budeš musieť nasledovať dokonca aj do bitky. Si na to pripravený, Todd?“

„Som,“ aj keď som neni, ale snažím sa na to nemyslieť.

„Mám pocit, že to zvládneš,“ povie.

„Sklapnite,“ odvrknem. „Porazil som vás raz, porazím vás znova.“

Usmeje sa. „O tom absolútne nepochybujem.“

„MUŽI SÚ PRIPRAVENÍ, PANE!“ zakričí zo sedla pán Hammar a oduševnene zasalutuje.

Starosta zo mňa nespúšťa zrak. „Muži sú pripravení, Todd,“ povie podpichovačne. „Si aj ty?“

„Poďme už na to.“

A on sa usmeje ešte širšie. Otočí sa k mužom. „*Dve divízie povedú prvý útok po západnej ceste!*“ Jeho hlas sa zase všetkým preplazí hlavami, je ako zvuk, ktorý sa nedá ignorovať. „*Divízia kapitána Hammara pôjde vpredu, kapitán Morgan udrie zboku! Kapitáni Tate a O’Hare zhromaždia zvyšných mužov a výzbroj a pripoja sa do bitky so zdruhou silou.*“

Výzbroj? pomyslím si.

„Ak vtedy už nebude dávno po boji...“

Hneď nato sa muži zasmejú, nahlas, nervózne, agresívne.

„*Tak ako zjednotená armáda zaženie tlkotov späť hore kopcom a postaráme sa, aby oľutovali deň, KEĎ SA NARODILI!*“

A muži búrlivo zajasajú.

„Pane!“ zakričí kapitán Hammar. „A čo armáda Odpovede?“

„Keď porazíme tlkotov,“ odvetí starosta, „bude armáda Odpovede hračka.“

Pohľadom prejde po armáde mužov a späť na kopec, dole ktorým stále pochoduje tlkotská armáda. Potom zdvihne päšť

a vyrazí z neho ten najhlasnejší šumový výkrik zo všetkých, výkrik, čo skrz-naskrz prevrta každého muža, čo ho počuje.

„DO BOJA!“

„DO BOJA!“ odpovie armáda krikom a rozhodným krokom vyrazí po námestí, uháňa k cikcakovému kopcu...

Starosta sa na mňa ešte raz pozrie, akoby si to strašne užíval, a len-len že sa nerozosmeje. A potom bez ďalších slov silno popchne Morpetha do bokov a odcvála po námestí za odchádzajúcou armádou.

Armádou, čo mieri do vojny.

Ideme? spýta sa Angharrad a strach sa z nej valí ako pot. „Má pravdu,“ poviem. „Nemôžeme ho spustiť z očí. Musí dodržať svoje slovo. Musí vyhrať svoju vojnu. Musí ju ochrániť.“

Pre ňu, myslí si Angharrad.

Pre ňu, odvetím v duchu a skrývajú sa v tom všetky pocity, čo k nej cítim.

A pomyslím si na jej meno...

Viola.

A Angharrad vyrazí do bitky.

{VIOLA}

Todd, pomyslím si, keď sa na Žaluďovi predieram davom ľudí, ktorý sa hrnie po ceste, keď sa všetci snažia utiecť od tých príšerných trúbení rohu z jednej strany a bômb majsterky Coyleovej z druhej.

BUM! zahrní ďalšia a vidím, ako k nebu stúpne ohnivá guľa. Krik okolo nás sa takmer nedá vydržať. Ľudia bežiaci *hore* cestou sa miešajú s ľuďmi bežiacimi *dole* cestou a všetci sa nám pletú pod nohy.

Pletú sa nám pod nohy a bránia nám doraziť k prieskumnej lodi ako prvým.

Znova zaduní roh a krik ešte zosilnie. „Žaluď, musíme ísť,“ poviem mu medzi uši. „Nech je ten zvuk čokoľvek, ľudia na mojej lodi môžu...“

Niektor ma zdrapí za ruku a takmer ma zhodí zo sedla.

„Daj sem toho koňa!“ zreve na mňa nejaký muž a zatiahne ešte silnejšie. „Daj mi ho!“

Žalud' sa zatočí okolo vlastnej osi, aby ho striasol, ale dav okolo nás je príliš hustý...

„Pustite ma!“ vykriknem na muža.

„Daj mi ho!“ zreve. „Idú sem tlkoti!“

Tak ma to prekvapí, že ma muž takmer zhodí zo sedla. „Čože?“

On však nepočúva a ešte aj v pohasínajúcom svetle vidím, ako sa mu od hrôzy lesknú bielka očí...

DRŽ! vykrične Žalud'ov šum, ja zovriem jeho hrivu ešte pevnejšie a on sa postaví na zadné, odkopne muža preč a vyrazí do noci. Ľudia sa nám s krikom uhýbajú, Žalud' sa hrnie po ceste a vráza do nich, ja sa držím ako o život.

Dorazíme na čistinku a Žalud' vyrazí ešte rýchlejšie.

„Tlkoti?“ hlesnem. „Čo tým myslel? Určite...“

Tlkoti, myslí si Žalud'. **Tlkotská armáda. Tlkotská vojna.**

Žalud' trieli ďalej a ja sa obzriem za nás, obzriem sa na svetlá, ktoré schádzajú po vzdialenej cikcakovej ceste.

Tlkotská armáda.

Prichádza aj tlkotská armáda.

Todd? pomyslím si s vedomím, že sa od neho a zviazaného starostu s každým úderom kopýt čoraz viac vzdalujem.

Loď je našou najväčšou nádejou. Pomôžu nám. *Nejako* mne a Toddovi pomôžu.

Jednej vojne sme už zabránili, dokážeme zabrániť aj ďalšej.

A tak si znova pomyslím jeho meno, *Todd*, posielam mu silu. A so Žalud'om trielime po ceste k Odpovedi, k prieskumnej lodi a ja dúfam v nemožné, dúfam, že sa nemýlim...

{TODD}

Angharrad beží za Morpethom, armáda sa valí pred nami a brutálne valcuje všetkých občanov Nového Prentissova, čo sa im

náhodou ocitnú v ceste. Má dva batalióny, prvý vedie ukričaný pán Hammar a druhý o čosi menej ukričaný pán Morgan za ním. Dokopy je tu možno štyristo mužov, pušky majú pripravené, na tvárach grimasy kriku a revu.

A ich šum...

Ich šum je ako monštrum, poprepletaný skrz-naskrz a nariadený na jednu dĺžku, **reve** jedným hlasom, ako keby po ceste dupotal nahnevany hlučný obor.

Srdce mi z toho všetkého bije tak silno, až mi ide z hrude vyskočiť.

„Todd, ostaň pri mne!“ pricvála ku mne počas toho triele-
nia vpred starosta a zakričí na mňa z Morpetha.

„S tým môžete rátať,“ zovriem pušku.

„To aby si neprišiel o život,“ šibne po mne pohľadom. „A ne-
zabudni na svoju časť dohody. Bol by som nerád, keby pri paľ-
be zahynul niekto z vlastných radov.“

A žmurkne na mňa.

Viola, pomyslím si rovno naňho, vystrelím to naňho ako
šumovú päšť.

Strhne sa.

A už sa tak neusmieva.

Mierime za armádou po západnej časti mesta, po hlavnej
ceste, popri troskách čohosi, čo musia byť väzenia, ktoré Odpoveď
vypálila počas najväčšieho útoku, aký pred dneškom spravi-
la. Bol som tu len raz, keď som bežal opačným smerom s Vio-
lou v náručí, keď som ju na prahu smrti niesol dole cikcakovou
cestou, niesol som ju na miesto, kde sme mali byť v bezpečí, ale
našiel som tam akurát tak muža, čo teraz cvála po mojom boku,
muža, čo zabil tisíc tlkotov, aby rozpútal vojnu, muža, čo Violu
mučil, aby získal informácie, ktoré už vedel, muža, čo zavraž-
dil svojho vlastného syna...

„A čo za muža by si chcel, aby ťa viedol do boja?“ číta môj
šum. „Aký muž je do vojny vhodnejší?“

Monštrum, spomeniem si na čosi, čo mi raz povedal Ben.
Vojna v mužoch prebúdza monštrá.